

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia Scholastica

Mayr, Anton

MDCCXXXII

Index Rerum Memorabilium Septem Priorum Tractatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-84303](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-84303)

INDEX

RERUM MEMORABILIVM SEPTEM PRIORVM TRACTATVVM.

Opus hoc Theologicum in duodecim tractatus divisum est, quot nempe intra quadriennium à geminis Professoribus prælegi solent: ex quibus tamen aliqui aliis multò sunt breviores, prout nempe plus in uno, quàm in altero, materiæ, ex more pertractandæ, occurrit: & hinc aliquoties idem Professor binos, semel etiam ternos, unum intra annum absolvit. Tractatus hi octo tomulis in forma octava comprehenduntur, quorum quilibet eam materiam continet, quæ ab eodem Professore uno anno solet absolvi: in forma verò majore tomus sunt duo, ex quibus quilibet quadriennium, seu dimidium totius operis exhibet. Non autem cuique tractatui index rerum in eo contentarum subjunctus est; eoquòd materiæ quædam à diversis diverso ordine, & in diversis tractatibus aguntur; unde, si tot indices fierent, sæpe plures eorum essent lustrandi, donec quæsitum occurreret. Geminus autem index est factus, ut copia rerum non parva divideretur, & cuique tomo formæ majoris suus index posset subnecti. In hoc autem indice numerus Romanus tractatum, Arabicus autem marginalem ejusdem tractatus numerum signat: qua ratione visa est inventio rei cujusque expeditissima fore.

A.

Acceptio personarum vitiosa in quo consistat. VI. 51.

Actus externus non affert novum meritum. IV. 164. error Abailardi qualis in hac materia fuerit. IV. 167. si actus externus sit malus, debet in confessione exponi. IV. 168.

Actus imperatus voluntatis internus, ab alio actu efficaci adhuc existente, non est immediatè in se liber IV. 150. si tamen sit intrinsecè bonus, & honestus, affert novum meritum IV. 151. qualem libertatem mediatam exigit, ut sit meritorius. IV. 163.

Actus naturalis neque potest esse dispositio positivè conducens ad meritum, seu præmium supernaturale. VI. 43.

Actus peccaminosi, alii sunt interni, alii externi, alii consummati, alii non consummati V. 183. alii tendentes in plura objecta totalia, alii in plura objecta partialia V. 184. alii continui, alii interrupti V. 184. & quot modis fiat interruptio V. 184.

Actus peccaminosi interni etiam similes, sunt plures moraliter, si per contrariam voluntatem interruptantur V. 185. actus interni interrupti per liberam, aut necessariam cessationem, aliquando sunt moraliter plures, aliquando non. V. 186. & seq. & quænam hac in re regula. V. 189. & seq.

Actus peccaminosi voluntatis interni, & externi oris similes, consummati, vel non consummati, quando unum, vel plura moraliter peccata constituent V. 191. quando actus externi operis non consummati. V. 192. quando actus ex-

terni consummati V. 193. & 194. quando actus externi oris, vel operis similes. V. 195. & seq. quando actus plures ad eundem finem tanquam media ordinati V. 199.

Actus prævi ad copulam nondum intentam an, & quando unum peccatum cum ipsa constituent. V. 201. & seq. quando actus copulam sublequentes V. 202. & seq.

Actus tendens in plura objecta numero distincta an habeat tot malitias moraliter distinctas, quot sunt objecta V. 204. an actus tendens in plura objecta specie distincta habeat tot malitias specificas V. 206. & seq. an debeat numerus talium objectorum in confessione distinctè exponi V. 210. si etiam non deberet talis numerus distinctè exponi, non posset tamen negari. V. 188.

Actus secundus quomodo debeat esse distinctus ab actu primo IV. 147.

Actus supernaturalis bonus in statu gratiæ elicitus est meritorius de condigno beatitudinis æternæ. VI. 314. an sit possibilis actus supernaturalis essentialiter in præmiabilis. VI. 307.

Adjuvium sine quo non, & adjuvium quo, quid sint VI. 197. & seq. adjuvium, vel auxilium possibilitatis quid sit. VI. 200.

Adorare an possimus creaturas propter DEUM, sicut propter ipsum eas possumus amare VII. 755.

Adulterium, si sit commissum cum complice etiam ligato, debet specialiter exponi. V. 228.

Aequivocationes, & amphibologiæ aliquæ sunt licitæ VII. 58. & quales VII. 80.

Aternitas DEI non est successiva. I. 129. & 149. ac seq.

Agi, & regi à DEO quid sit. VI. 21. & 22. item 34. **A**lcoranus fabulis & absurditatibus plenus est. VII. 249.

Amicitia vera datur inter DEUM & hominem. VII. 753. quid requiratur ad amicitiam VII. 753. & seq.

Amor DEI super omnia naturalis potest elici sine gratia superna VI. 95. & qualis VI. 97. an debeat positivè obfirmare animum contra omnes etiam gravissimas tentationes, & difficultates. VI. 115.

Amor objecti in circumstantiis non necessariò est etiam amor circumstantiarum. VII. 15.

Ampliatio, alienatio, status, quid sint. I. 329.

Angelus quid significet II. 1. & 3. Angeli defacto existunt II. 4. non tamen potest eorum existentia naturaliter demonstrari II. 5. numerus eorum est incertus, sed tamen maximus II. 6. quando creati sint II. 12. sunt puri spiritus II. 14. penitus simplices II. 15. immortales, & incorruptibiles II. 16. aliqui saltem inter se specie differunt II. 17. non tamen omnes II. 19. eorum chori sunt novem, & hierarchiæ tres II. 18. quomodo fugenter, vel alliciantur rebus corporalibus II. 24. & seq. quomodo assumant corpora II. 26.

Angeli non sunt in loco circumscriptivè, sed descriptivè

QUÆSTIO I.

De Scientia DEI in genere.

- Art. I. An & quotuplex detur scientia in Deo. 274
Art. II. Solvuntur Objectiones. 286
Art. III. Quale sit objectum scientiæ Divinæ. 301
Art. IV. Solvuntur Objectiones. 309

QUÆSTIO II.

De Scientia Simplicis Intelligentiæ.

- Art. I. Quomodo Deus cognoscat creaturas
possibiles. 319
Art. II. Solvuntur Objectiones. 325

QUÆSTIO III.

De Scientia Visionis.

- Art. I. Quid sit futuritio, contingentia, &
necessitas. 338
Art. II. Solvuntur Objectiones. 342
Art. III. An, & quomodo Deus vident ab-
solutè futura. 352
Art. IV. Solvitur Obiectio primaria contra pri-
mam conclusionem. 356
Art. V. Solvuntur Objectiones contra 2. conclus. 366

QUÆSTIO IV.

De Scientia Media.

- Art. I. An Deus videat contingentia conditio-
natè futura. 380
Art. II. Solvuntur Objectiones. 386
Art. III. An Deus futura contingentia conditio-
nata videat per scientiam mediam. 396
Art. IV. Solvuntur Objectiones. 403
Art. V. An scientia media accedat ad Pelagi-
anismum, vel Semipelagianismum. 415
Art. VI. An admittendum Decretum subjective
absolutum, & objective conditionatum. 424
Art. VII. Solvuntur Objectiones. 431
Art. VIII. An detur Prædeterminatio Physica. 443
Art. IX. Expenduntur responsa adversariorum. 453
Art. X. Solvuntur Objectiones. 459
Art. XI. Solvuntur reliquæ Objectiones. 488
Art. XII. An detur scientia media reflexa. 496
Art. XIII. Solvuntur Objectiones. 502
Art. XIV. Solvitur ultima Obiectio. 509

DISPUTATIO IV.

De Voluntate DEI. 516

QUÆSTIO I.

De Libertate DEI.

- Art. I. Exponitur difficultas circa libertatem
Dei. 517
Art. II. Quid in hac questione dicendum vi-
deatur. 521
Art. III. Probatur nostra conclusio. 527
Art. IV. Respondetur Objectionibus. 539
Art. V. An Decreta Dei distinguantur inter se
virtualiter. 554
Art. VI. Solvuntur Objectiones. 559
Art. VII. An applicatio omnipotentie constitu-
tiva actus primi proximi sit in decreto Dei. 573

Art. VIII. Solvuntur Objectiones. 586

Art. IX. Solvitur Obiectio ultima. 599

QUÆSTIO II.

De Providentia DEI in genere.

- Art. I. Quid sit providentia, & an detur. 608
Art. II. An Deus velit omnes homines salvos
fieri. 615
Art. III. Solvuntur Objectiones. 624

QUÆSTIO III.

De Providentia DEI in specie.

- Art. I. Quid sit prædestinatio, & an detur
ante merita conditionatè prævisa. 633
Art. II. Solvuntur objectiones. 638
Art. III. An prædestinatio sit alligata certis
mediis. 649
Art. IV. Qualis admittenda sit prædestinatio
actuum bonorum liberorum. 657
Art. V. Solvuntur Objectiones. 669
Art. VI. An prædestinatio ad gloriam detur
ante, vel post prævisa merita. 681
Art. VII. Solvuntur Objectiones. 689
Art. VIII. An reprobatio positiva detur ante
peccata absolutè prævisa. 699
Art. IX. Solvuntur Objectiones. 704

DISPUTATIO V.

De Mystério SS. Trinitatis. 710

QUÆSTIO I.

De Cognoscibilitate hujus Mysterii.

- Art. I. An hoc mysterium, & quomodo possit
cognosci. 711

QUÆSTIO II.

De Processionibus, Relationibus, ac
Notionibus Divinis.

- Art. I. Quid, & quot sint in DEO Processio-
nes, Relationes, Notiones. 721
Art. II. Quid, & quotuplex sit in DEO Per-
sona, aut substantia. 730
Art. III. Solvuntur Objectiones. 735
Art. IV. Quare potius processio secundæ Perso-
næ sit generatio, quam processio terciæ. 742
Art. V. Solvuntur Objectiones. 751

QUÆSTIO III.

De Distinctione inter Prædicata DEI,
Absoluta, & Relativa.

- Art. I. An detur distinctio plus quam formalis
inter prædicata absoluta, & necessaria Dei. 758
Art. II. Explicatio multiplex identitatis, &
distinctionis in Divinis. 763
Art. III. Qualis distinctio detur inter naturam,
& Personas Divinas. 773
Art. IV. Solvuntur Objectiones. 784
Art. V. Solvuntur reliquæ Objectiones. 797
Art. VI. An Personalitates Divinæ sint perfe-
ctiones virtualiter distinctæ ab essentia. 810
Art. VII. Solvuntur Objectiones. 816

I N D E X

RERUM MEMORABILIU SEPTEM PRIORUM TRACTATUUM.

Opus hoc Theologicum in duodecim tractatus divisum est, quot nempe intra quadriennium à geminis Professoribus prælegi solent: ex quibus tamen aliqui aliis multò sunt breviores, prout nempe plus in uno, quàm in altero, materiæ, ex more pertractandæ, occurrit: & hinc aliquoties idem Professor binos, semel etiam ternos, unum intra annum absolvit. Tractatus hi octo tomulis in forma octava comprehenduntur, quorum quilibet eam materiam continet, quæ ab eodem Professore uno anno solet absolvi: in forma verò majore tomuli sunt duo, ex quibus quilibet quadriennium, seu dimidium totius operis exhibet. Non autem cuique tractatui index rerum in eo contentarum subjunctus est; eoque materiæ quædam à diversis diverso ordine, & in diversis tractatibus agitentur; unde, si tot indices fierent, sæpe plures eorum essent lustrandi, donec quæsitum occurreret. Geminus autem index est factus, ut copia rerum non parva divideretur, & cuique tomo formæ majoris suus index posset subnecti. In hoc autem indice numerus Romanus tractatum, Arabicus autem marginalem ejusdem tractatus numerum signat: qua ratione visa est inventio rei cujusque expeditissima fore.

A.

Acceptio personarum vitiosa in quo consistat. VI. 51.

Actus externus non affert novum meritum. IV. 164. error Abailardi qualis in hac materia fuerit. IV. 167. si actus externus sit malus, debet in confessione exponi. IV. 168.

Actus imperatus voluntatis internus, ab alio actu efficaci adhuc existente, non est immediatè in se liber IV. 150. si tamen sit intrinsecè bonus, & honestus, affert novum meritum IV. 151. qualem libertatem medietatem exigit, ut sit meritorius. IV. 163.

Actus naturalis neque potest esse dispositio positivè conducens ad meritum, seu præmium supernaturale. VI. 43.

Actus peccaminosi, alii sunt interni, alii externi, alii consummati, alii non consummati V. 183. alii tendentes in plura objecta totalia, alii in plura objecta partialia V. 184. alii continui, alii interrupti V. 184. & quot modis fiat interruptio V. 184.

Actus peccaminosi interni etiam similes, sunt plures moraliter, si per contrariam voluntatem interruptantur V. 185. actus interni interrupti per liberam, aut necessariam cessationem, aliquando sunt moraliter plures, aliquando non. V. 186. & seq. & quænam hac in re regula. V. 189. & seq.

Actus peccaminosi voluntatis interni, & externi oris similes, consummati, vel non consummati, quando unum, vel plura moraliter peccata constituent V. 191. quando actus externi operis non consummati. V. 192. quando actus ex-

terni consummati V. 193. & 194. quando actus externi oris, vel operis similes. V. 195. & seq. quando actus plures ad eundem finem tanquam media ordinati V. 199.

Actus prævii ad copulam nondum intentam an, & quando unum peccatum cum ipsa constituent. V. 201. & seq. quando actus copulam subsequentes V. 202. & seq.

Actus tendens in plura objecta numero distincta an habeat tot malitias moraliter distinctas, quot sunt objecta V. 204. an actus tendens in plura objecta specie distincta habeat tot malitias specificas V. 206. & seq. an debeat numerus talium objectorum in confessione distinctè exponi V. 210. si etiam non deberet talis numerus distinctè exponi, non possit tamen negari. V. 188.

Actus secundus quomodo debeat esse distinctus ab actu primo IV. 147.

Actus supernaturalis bonus in statu gratiæ elicitus est meritorius de condigno beatitudinis æternæ. VI. 314. an sit possibilis actus supernaturalis essentialiter in præmiabilis. VI. 307.

Adjutorium sine quo non, & adjutorium quo, quid sint VI. 197. & seq. adjutorium, vel auxilium possibilitatis quid sit. VI. 200.

Adorare an possimus creaturas propter DEUM, sicut propter ipsum eas possumus amare VII. 755.

Adulterium, si sit commissum cum complice etiam ligato, debet specialiter exponi. V. 228.

Æquivocationes, & amphibologiæ aliquæ sunt licitæ VII. 58. & quales VII. 80.

Æternitas DEI non est successiva. I. 129. & 149. ac seq.

Agri, & regi à DEO quid sit. VI. 21. & 22. item 34. **Alcoranus** fabulis & absurditatibus plenus est. VII. 249.

Amicitia vera datur inter DEUM & hominem. VII. 753. quid requiratur ad amicitiam VII. 753. & seq.

Amor DEI super omnia naturalis potest elici sine gratia superna VI. 95. & qualis VI. 97. an debeat positivè obfirmare animum contra omnes etiam gravissimas tentationes, & difficultates. VI. 115.

Amor objecti in circumstantiis non necessariò est etiam amor circumstantiarum. VII. 15.

Ampliatio, alienatio, status, quid sint. I. 329.

Angelus quid significet II. 1. & 3. Angeli defuncti existunt II. 4. non tamen potest eorum existentia naturaliter demonstrari II. 5. numerus eorum est incertus, sed tamen maximus II. 6. quando creati sint II. 12. sunt puri spiritus II. 14. penitus simplices II. 15. immortales, & incorruptibiles II. 16. aliqui saltem inter se specie differunt II. 17. non tamen omnes II. 19. eorum chori sunt novem, & hierarchiæ tres II. 18. quomodo fugenter, vel alliciantur rebus corporalibus II. 24. & seq. quomodo assumant corpora II. 26.

Angeli non sunt in loco circumscriptivè, sed definitivè

- nitivè II. 34. sunt in loco per ubicationem modalem II. 35. & spirituales II. 38. attamen divisibiles II. 39. quare ratione dicantur esse in loco per operationem II. 36. & seq. non possunt esse simul in pluribus spatiis adequatis II. 40. neque in discontinuis II. 41. neque semper necessario occupant totum suum spatium adequatum II. 42. plures possunt simul esse in eodem loco II. 44. & 45.
- Angeli possunt moveri II. 46. motu continuo, & discreto II. 47. & quidem instantaneè in alium locum adequatum II. 48. non tamen de loco in locum non transito medio II. 50. sive medium sit communicans, sive non communicans. II. 51. Angeli possunt etiam movere alia se distincta II. 52. tam spiritus, quam corpora II. 53.
- Angeli intelligunt, sive intellectualiter cognoscunt II. 54. & quidem seipsos sine speciebus II. 55. alia verò sibi non unita non cognoscunt sine speciebus II. 56. etiam si objecta sint presentia II. 58. unde, & quando species necessarias accipiant II. 59. & 60. habent etiam species rememorativas II. 62. ab actibus suis relictas II. 62. & quidem Angeli perfectiores habent species universales II. 63.
- Angeli naturaliter possunt cognoscere DEUM, seipsos, & alios Angelos, quin omnes substantias, materiales, & spirituales existentes II. 67. præterita, & futura, presentia, & distantia II. 68. singularia, & universalia, plura confusè, & distinctè II. 69. possunt etiam cognoscere discurrendo, & componendo II. 80.
- Angeli naturaliter non possunt evidenter cognoscere supernaturalia quoad substantiam II. 70. nec possunt certò cognoscere futura strictè contingentia II. 74. nec secreta cordium, aut actus liberos II. 75. neque illa, ex quibus possent venire in noticiam actuum liberorum II. 78. & 79.
- Angeli naturaliter non cognoscunt evidenter suos actus supernaturales II. 86. & si relinquerentur solis viribus naturalibus, dubitarent, an non in actus quoad ultimam differentiam sibi occultarentur II. 86.
- Angeli quando acquirant species actuum liberorum II. 97. an habeant species rerum ut possibilia II. 99.
- Angeli possunt loqui II. 103. DEO, & hominibus, ac inter se II. 104. per signa materialia II. 105. aut per hoc, quod unus velit suum conceptum esse alteri manifestum II. 106. quomodo unus angelus malus possit alteri mentiri II. 109. illuminatio Angelica quid sit II. 107.
- Angeli omnes in primo instanti habuerunt gratiam sanctificantem II. 112. ad eam per actus proprios se disposuerunt II. 114. omnes etiam in primo instanti meriti sunt gratiam, & gloriam. II. 117. gratiam quidem de congruo, gloriam autem de condigno II. 118.
- Angeli quamdiu fuerint in statu viæ II. 120. quid sit instans Angelicum II. 121.
- Angeli quidam deputati sunt ad custodiam hominum II. 127. non tantum universalem, sed particularem II. 128. singuli sunt attributi singulis hominibus II. 128. & quidem omnibus omnino hominibus II. 132. in quo stet custodia Angelica II. 134. quando incipiat II. 130. quando desinat II. 131. an Angelus post mortem prioris clientis alium custodiendum accipiat. II. 129. quinam Angeli destinentur ad custodiam hominum. II. 133.
- Angeli in primo instanti suæ creationis habuerunt potentiam physicam peccandi, non verò moralem II. 135. nullus ex iis in primo instanti peccavit II. 137. primum eorum peccatum fuit superbia II. 138. & probabiliter fuit appetitus
- ambitosus unionis hypostaticæ II. 140. potuit etiam simul esse superbus neglectus beatitudinis supernaturalis II. 141. quomodo Angeli ante peccatum non habuerint errorem II. 147. & seq. an potuerint agere poenitentiam II. 151.
- Angeli damnati, seu demones patiuntur non tantum poenam damni, sed etiam ignis II. 153. nec tantum cruciantur alligatione ad ignem II. 155. sed qualitate aliqua, supernaturaliter ab igne physice producta II. 157. & 158. quæ qualitas an in hominibus etiam sit perseverantia post reunionem corporum, est dubium II. 162. & seq.
- Anima purgata post mortem statim admittuntur ad visionem DEI I. 172.
- Appellatio a Papa ad Concilium Generale hæreticis consueta, & perniciofa VI. 258. & VII. 413. nullo modo legitima VII. 403. sed frivola, & frustratoria VII. 411.
- Appetitus an licitè fruatur suis actibus. IV. 201. & seq.
- Appetitus sensitivus quomodo feratur in bonum delectabile VI. 160.
- Applicatio causæ constituit actum primum proximum I. 578. unde in ordine ad actus liberos non potest esse decretum DEI I. 578. neque distinctum acceptum. I. 579.
- Applicatio motivi an possit juvare ad assensum firmiorem, quam mereatur ipsa applicatio VII. 171. & seq.
- Approbatio libri quid ei conferat VI. 219.
- Arbor scientiæ boni, & mali, unde sic dicta. V. 339.
- Argumentatio à sensu distributivo ad collectivum quando sit evidenter bona I. 72.
- Ariani quomodo docuerint, Verbum esse filium voluntatis DEI I. 549.
- Assensus primi principii qualis esse debeat VII. 49.
- Attingi ab habitu quid sit. VII. 4.
- Attributa Divina an sint formaliter ens à se. I. 119.
- Augustinus Janfenii qualis sit liber VI. 221. & seq.
- S. Augustini autoritas quanta sit in materia de gratia VI. 211. eius autoritate probatur gratia sufficiens VI. 186. ejusque textus apparenter oppositi explicantur VI. 188. cur ordinariè tantum faciat mentionem gratiæ efficacis. VI. 204. quid intelligat per veras virtutes. IV. 196. & seq. nullatenus docuit, DEUM velle peccatum, aut illud causare. V. 55. & 58. ac seq.
- B.
- Baji retractatio, ac submissio ergo Papam VII. 357.
- Basileense Concilium quid circa Papam statuerit, & quanti æstimandum. VII. 339.
- Beati vident ea, quorum utpote ad statum suum pertinentium cognitionem rationabiliter desiderant III. 106. & juxta quosdam ea vident in Verbo III. 107. quid sit videre in Verbo, tantum in speculo voluntario III. 107. & seq. Beati habent omnes scientias naturales III. 109. carent omni ignorantia, & errore III. 115.
- Beati etiam gaudent de DEO ut bono sibi ipsis III. 110. sunt impeccabiles III. 111. & seq. possunt quidem aliquo tempore pati malum aliquod physicum, sed non perpetuò. III. 116. quantum sint dotes animæ gloriosæ III. 119. & seq. quantum corporis gloriosi. III. 123. quid sit aureola Beatorum, & quotuplex III. 128. cur minus beati aliis magis beatis non invident. III. 129.
- Beatitudo formalis quid sit III. 43. stat in complexo ex visione, & amore beatifico III. 46. & seq. ad eam non spectat satietas potentiarum inferiorum III. 54. quomodo debeat involvere omnem satietatem intellectus, & voluntatis III. 55. non sola visio est possessio III. 67. sed etiam amor, & qualis III. 71. beatitudo est æterna

I N D E X

na III. 80. & perpetuitas est de ejus essentia III. 83. quin etiam certitudo de perpetuitate III. 86. an visio representet hanc perpetuitatem III. 98. & seq.

Beatitudo objectiva creaturæ rationalis in statu elevationis est DEUS III. 28. & fuisse etiam in statu puræ naturæ III. 29. beatitudo non potest stare in bonis creatis III. 30. & seq.

Beatitudo naturalis fuit possibilis III. 34. & seq.

Captivitas sub diabolo in quo stet. VI. 168. Casus conscientie circa respectuosum silentium quis fuerit. VI. 230. & seq.

Causa formalis an indispensable post se trahat effectum formalem, seu denominationem VI. 284. ac seq.

Censuræ variæ, & damnationes Pontificiæ certarum propositionum, quomodo intelligenda. VII. 398.

Ceremoniæ legis antiquæ quomodo ab Apostolis adhibita. VII. 650.

Certitudo est metaphysica, physica, & moralis: & hæc perfecta, vel imperfecta IV. 293. item formalis, objectiva, subjectiva, seu adhesiva VII. 509.

Charitas triplicem habet significationem VI. 268. charitatis Theologicæ actus qualis sit VII. 745. an præcindat ab omni proprio interesse VII. 746. sæpius debet elici ex præcepto VII. 607. & seq. etiam per accidens aliquoties VII. 612. actus charitatis potest amare propter DEUM omnes creaturas, exceptis damnatis in inferno VII. 750. & 761. non justificat formaliter VII. 777.

Charitatis habitus quid sit VII. 745. quomodo possit influere in actum sub gravi pro determinato instanti præceptum I. 581. habitus hic datur in omnibus iustis, etiam in Christo Domino: non verò in gravibus peccatoribus VII. 709. an sit perfectior lumine gloriæ, sicut est perfectior fide, & spe VII. 752. an sit inferior gratia sanctificante VII. 752. habitus charitatis augetur cum gratia VII. 766. intenditur etiam per actus remissiores VII. 768. & quidem statim, quando actus eliciuntur VII. 771.

Charitatis habitus objectum formale est bonitas Divina ut sibi ipsi bona VII. 751. & quidem sola VII. 752. objectum materiale primum est DEUS: secundaria objecta sunt aliæ res amate propter DEUM VII. 748.

Charitatis præceptum, quomodo possit, & debeat impleri VII. 631. præcepti hujus, & etiam aliorum finis, quomodo cadat, aut non cadat sub præceptum VII. 632. ex hoc præcepto debet actus charitatis elici saltem semel intra annum VII. 609. item in initio, & sine vitæ moralis VII. 610. non tamen in instanti physice primo, vel ultimo vitæ moralis VII. 611.

Christus est unigenitus, & primogenitus I. 742. an fuerit sub potestate Pilati VII. 371. an Christus, & B. Virgo venissent, etiam si Adam, aut mundus non fuisset creandus V. 330.

Circumstantiæ, quæ faciunt rem laudabilem, vel vituperabilem, non etiam ipsæ sunt semper laudabiles, vel vituperabiles IV. 133. & seq.

Cognitio rei est multiplex, in se, in alio, propter aliud, ex alio, ad modum alterius I. 320. cognitio comprehensiva qualis esse debeat I. 192. cognitio plurium formalitatum non hoc ipso est perfectior, quam cognitio pauciorum I. 195. cognitio quomodo debeat præluere, vel dirigere ad volitionem I. 555. cognitio naturalis congrua, seu conjungenda cum bono opere naturali an semper sit gratia VI. 99. & seq. item 178.

Comestio carnis die jejunii est peccatum specie

diversum à comestione secunda ad satietatem. V. 181.

Communione sacram distribuire, vel sacramentum penitentiae pluribus administrare in statu peccati, non interrupta functione, an sint peccata plura distinctè in confessione exponenda V. 229.

Concilium Generale qualem habeat potestatem tempore schismatis VII. 311. absque auctoritate Summi Pontificis legitimi existentis celebratum est nullum VII. 325. Canones Conciliorum Generalium sunt infallibilis regula fidei VII. 322. non verò omnia alia in acta eorum relata VII. 324. Canones etiam debent esse approbati à Pontifice VII. 325. hanc approbationem Concilia semper solita sunt petere VII. 328. & 406. quando censeantur à Papa approbari VII. 330. Concilia Generalia quare sint convocanda VII. 350. eorum convocatio difficillima VII. 358. & 413. ac 414. Concilia Provincialia quam habeant auctoritatem VII. 322.

Conclusio Theologica quomodo differat ab actu fidei VII. 588.

Concretum ut possit prædicari, quid requirat I. 790. concretum quidditative, seu concretive, & denominative sumptum, quomodo differant. VII. 13.

Concupiscentia quid sit IV. 42. auget intensivè voluntarium IV. 47. & causat purè voluntarium IV. 48. & 51. ejus subjectio non est debita naturæ puræ, sed est donum gratiæ VI. 157. & seq. an homo in statu puræ naturæ potuisset produci cum eadem concupiscentia, quæ datur in statu naturæ lapsæ VI. 162. & seq.

Concursus DEI ad actum malum non amatur à DEO V. 80.

Condonatio peccati alia est formalis, alia radicalis, vel arguitivè talis, & in quo stet. V. 264.

Confessarius quomodo se debeat gerere circa sententias probabiles IV. 394. an possit dicere, licitam esse actionem juxta sententiam notabiliter minus probabilem. IV. 397.

Conscientia actualis quid sit IV. 218. quid remorsus, aut testimonium conscientie IV. 218. conscientia dicitur multipliciter: recta, seu vera: falsa, seu errans, aut erronea, & vel vincibiliter, vel invincibiliter erronea, IV. 219. certa, dubia, scrupulosa, probabilis, improbabilis &c. IV. 219.

Conscientiæ invincibiliter erroneæ præcipienti debet obediri, etiam si præcipiat aliquid materialiter malum IV. 219. eadem excusat à peccato ex S. Thoma IV. 274.

Conscientia vincibiliter erronea debet deponi: si autem non possit deponi, non excusat à peccato IV. 219. si tamen culpa, quæ fuit causa erroris, adhuc moraliter perseveret IV. 219. an peccatum tale habeat novam imputabilitatem IV. 219.

Constantiens Concilium, quid circa Papam decreverit, & quanti sit æstimandum VII. 337. & seq.

Constitutio: Unigenitus: qua de causa sit edita VI. 255. an sit acceptata in Gallia VI. 256. & seq.

Contingentia rei quid sit I. 340.

Contradictoria oppositio an, & quomodo inferat, unam propositionem præ altera esse veram I. 369. & seq. contradictoria prædicata absolute & conditionate talia I. 776. & 777.

Creatura nulla prævidetur omnibus auxiliis dispensura, neque consensura I. 664.

Credere explicitè quid sit VII. 604.

Credibile, & credendum quid sit VII. 175.

Credibilitas apparens tanta, sive tanta apparentia credibilitatis non potest dari pro articulo falso,

fo. quanta pro vero VII. 102. & 284.
 Credibilitatis motiva nostrae religionis sunt, auctoritas Christi Domini VII. 227. clades, & interitio Judaeorum VII. 230. auctoritas praedicatorum nostrae fidei VII. 231. puritas, & sanctitas doctrinae VII. 232. propagatio mirabilis ejusdem religionis VII. 234. fortitudo Martyrum VII. 235. miracula VII. 236. prophetia VII. 238. Sybillarum vaticinia VII. 242. defectus talium motivorum in aliis sectis VII. 246
 Credibilitatis judicium praecedens actum fidei, an debeat esse judicium formaliter tale, vel an sufficiat aequivalenter tale VII. 487. non sufficit tantum probabile VII. 489. sufficit tale, quale habetur à doctis post perpenſa motiva credibilitatis VII. 490. non tamen est necessarium VII. 491. omnes etiam rudes habent judicium credibilitatis practice moraliter certum VII. 493.
 SS. Cypriani, & Stephani controversia de baptismo haereticorum an obſit infallibilitati Summi Pontificis VII. 365. & seq.

D.

Decretum subjective absolutum, & objective conditionatum quid sit I. 396. tale decretum inimpedibile non est admittendum circa actus liberos creaturae I. 424. quamvis aliqua talia decreta formaliter distincta sint admittenda circa aliquos actus liberos DEL. I. 425. tamen non sunt admittenda quasi infinita, sed potest DEUS liberè pure omittere I. 426.
 Decretum, quo DEUS omnia simul decrevit, est realiter, & virtualiter indivisibile I. 557. nulum potest dari antecedens scientiam mediam, etiam tantum praedestinativum ad gloriam. I. 634. decretum praedestinativum quem habeat sensum I. 679. ordo, & series formalitatum, in decreto indivisibili, praedestinativo, & reprobativo I. 709.
 Decretum P. Claudii de affectu DEL erga praedestinos, & explicatio ejusdem à P. Mutio data, quomodo intelligi debeant I. 654. & seq.
 Demonstratio alia est propter quid, seu à priori, vel logico, vel physico, vel metaphysico: alia est quia, sive à posteriori: alia est quasi à priori I. 31.
 Demonstratio DEL est possibilis I. 7. eaque est à posteriori I. 63. ex argumento etiam physico I. 68. omisso etiam aliquo processu in infinitum I. 71. quamvis non omittantur omnia ad infinitum consequentia I. 96. at demonstratio DEL à priori, vel quasi priori, solida, hucusque non est allata I. 32. neque per terminum entis perfectissimi, qui utpote complexus, nec in hac quaestione dividi potest, nec si dividatur, aliquid demonstrat I. 43.
 Determinans liberè ad effectum quænam causa dicatur V. 77. & seq.
 Determinatio ad individuum non constituit actum primum proximum liberum, si consistat in decreto DEL. I. 599. quod tamen non est satis certum I. 604.
 Deus existens, sive existentia Dei, est per se nota quoad se, non quoad nos I. 5. Deus non potest diu invincibiliter ignorari ab homine rationis capace I. 17. neque vincibiliter I. 21.
 Deus rectè definitur ens à se I. 101. & melius, quam si dicatur cumulus omnium perfectionum I. 107. & seq. aut sufficientia adæquata habendi omnem perfectionem simpliciter simplicem I. 121.
 Deus est spiritus I. 130. liber I. 130. simplex I. 131. immutabilis I. 132. purus actus I. 132. unicus I. 133. & seq. æternus I. 128. immensus I. 129. omnipotens I. 130. omniscius I. 130. infinite perfectus I. 125. incomprehensibilis ab intellectu creato I. 192. oculo corporeo neque

supernaturaliter visibilis I. 217. quomodo magis excedat unam creaturam, quam alteram I. 141. cur complexum ex Deo, & creatura, non sit aliquid perfectius, majus, aut melius, quam solus Deus I. 146.
 Dei actus contingentes non sunt ab ipso realiter adæquate distincti I. 518. sed cum ipso adæquate realiter identificati I. 521. sunt defectibiles antecedenter, non consequenter I. 522. & quidem tantum terminativè, non essentialiter I. 523. neque simpliciter, sed tantum secundum quid I. 523. antecedenter non sunt distincti à Deo, sed indifferentes I. 525. etiam non sunt perfectiones ab essentia virtualiter distinctae I. 815. quænam de his actibus Dei fuerit sententia Cajetani I. 526.
 Deus seipsum comprehendit, alia verò supercomprehendit I. 306. per cognitionem non pure reflexam I. 314.
 Deus non potest falli VII. 52. nec fallere VII. 52. neque mentiri asserendo, aut promittendo VII. 56. neque perse, neque per alium VII. 56. neque potest uti restrictione pure mentali VII. 57. potest tamen uti amphibologia, & æquivocatione VII. 58.
 Deus non potest homini infundere errorem, vel habitum erroneum VII. 56. nec potest causare omne malum physicum VII. 67.
 Deus immediate influit in omnes effectus creatos V. 65. & seq. sed non in omnes liberè V. 78. & 79.
 Deus non est causa peccati V. 49. & 67. neque causa per se ejusdem V. 72. quinam hæretici oppositum docuerint V. 48. Deus sæpe dicitur facere, quod tantum permittit V. 53. quomodo dicatur obdurare, aut excacare V. 54. non potest velle peccatum, adeoque nec laum concursum in actu secundo ad malum V. 80. & 81. an, & quomodo, determinet ad individuum V. 73. & seq.
 Deus qua ratione sit causa prima I. 488. primum liberum I. 490. cur non Deus, sed creatura in actum liberè influat I. 491. an offerat creaturæ concursum indifferentem V. 76. non subordinatur voluntati creatæ, neque subſicit illi omnipotentiam suam I. 492.
 Deus vult omnes homines salvos fieri I. 617. vultque omnibus salutem, non tantum in mediis, sed in seipsis I. 621. etsi non omnibus det gratias efficaces I. 632. quas liberrimè dat quibusdam, non aliis VI. 82. gratias sufficientes dat omnibus I. 620. & seq. etiam parvulis, seu propolis I. 631.
 Deus potest prohibere quamlibet creaturam convertere I. 418. item quemcunque actum liberum e.g. fidei promittere I. 418. nec debet expectare creaturam, ut eam vocet I. 419.
 Dictamen conscientiae aliud est remotum: aliud proximum, seu ultimum IV. 220. ultimum de honestate actionis requisitum ad licitè agendum non debet necessariò esse evidens IV. 222. debet tamen ordinariè esse moraliter certum IV. 224. aliquando tamen potest sufficere dictamen probabilius, vel unice probabile IV. 225. quomodo præhabita sententia probabilis possit formari dictamen moraliter certum IV. 223. ad actum inhonestum non requiritur dictamen etiam tantum probabile de inhonestate ejusdem IV. 226.
 Diligentia moralis in veritate indaganda, quæ, & quanta sit necessaria IV. 391. & seq.
 Discursus formalis, & virtualis quid sit VII. 581. discursus formalis, vel etiam potentia discurrendi non datur in Deo I. 281. neque discursus virtualis proprie dictus I. 282.
 Distinctio est multiplex, realis, formalis ex natura

INDEX

rarei, virtualis, purè formalis: & hæc ratio-
nis ratiocinantis, & rationis ratiocinata l. 763.
distinctio realis, quid sit l. 763. & 765. purè
formalis quid sit l. 769. formalis ex natura rei
quid sit l. 766. & quid juxta Scotistas sint res,
& formalitates l. 766. distinctio virtualis, quid
sit l. 767. hæc est maxima inter formales, seu
rationis l. 769.

Distinctio, quæ datur inter prædicata DEI abso-
luta, & necessaria, est purè formalis l. 758.

Distinctio realis nulla datur inter Personas, & na-
turam Divinam l. 773. nec in adæquata l. 801. ne-
que distinctio formalis ex natura rei, seu Scoti-
stica l. 774. datur tamen distinctio virtualis stric-
tè dicta l. 775. quæ non infert processum in
infinitum l. 797. an ad hanc requiratur distin-
ctio in tertio l. 799.

Dubium quid sit IV. 241. positivum, & negati-
vum IV. 242. quid sit dubium probabile IV.
242. dubium juris, & facti IV. 243. speculati-
vum, & practicum, & remotè, vel proximè
practicum IV. 243. agere cum dubio practico
est peccatum IV. 244. agens cum dubio an se
exponat periculo peccandi IV. 283. certus de
lege, & dubius de dispensatione, debet sequi
tutus IV. 263. dubius, an lex existat, debet
diligenter in eam inquirere IV. 264. post factam
diligentiam adhuc dubius non tenetur ad tuti-
us, seu ad legem observandam IV. 265. etiam-
si sit lex Divina, aut naturalis IV. 268. in du-
bio voti an quis teneatur ad tutius IV. 287. du-
bius de valore matrimonii an possit petere de-
bitum IV. 288.

E.

Ecclēsia quid significet VII. 219. & 294. Ecclesia
non est unus, sed plures VII. 294. est triplex, tri-
umphans, militans, purgans VII. 294. in terris
militans quomodo definiatur VII. 295. quo-
modo dicatur sancta VII. 302.

Ecclesia est regula infallibilis credendorum VII.
306. ejus definitio non est strictè verbum DEI
VII. 449. & assistentia Spiritus Sancti impedi-
ens falsitatem non facit, ut locutio semper sit
verbum DEI VII. 451. unde multò minùs lo-
cutio parochi, vel concionatoris, est verbum
DEI VII. 458. Ecclesia non facit novas revela-
tiones, sed tantum antiquas applicat VII. 458.

Ecclesia vera semper debet esse visibilis VII. 287.
quid sit Ecclesiam esse visibilem VII. 286.

Electio, & fors quid significant ad mentem S. Au-
gustini l. 692.

Ens morale non etiam est bonum morale V. 42.
& 43.

Ens rationis metaphysicum, physicum, & logi-
cum quid sit VII. 162.

Episcopi in Conciliis sunt veri iudices VII. 350.

Erronea persuasio an sit necessaria ad virtutem
I. 80.

Erronea sententia, vel opinio quæ sit IV. 294. &
VII. 398.

Essentia alia physica, alia metaphysica I. 100.

Evidentia in attestante potest stare cum actu fidei
VII. 459. non tamen ipsa, vel iudicium evidens
de veritate religionis est necessarium ad actum
fidei VII. 461. quin imò fideles tale iudicium
ordinariè non habent VII. 463.

Excommunicati non sunt membra Ecclesiæ.
VII. 295.

F.

Faciendi quod est in se, DEUS non denegat gra-
tiam: quomodo sit intelligendum VI. 58. &
seq. item 67. & seq. axioma hoc non tantum est

verum de necdum lapsis, sed etiam de lapsis
VI. 81. quid sit facere, quod est in se VI. 80.

Fideles etiam rudes non resolvunt suam fidem in
authoritatem Ecclesiæ, sed DEI VII. 456.

Fides quid significet VII. 33. & seq. alia est huma-
na, alia Divina VII. 35. item alia objectiva, alia
habitualis, alia actualis VII. 35.

Fidei actus alius dicitur actus fidei formalis, alius
actus fidei objectivæ, vel virtualis VII. 43. à
quo principio producat actus fidei objecti-
væ VII. 44.

Fidei actus necessariò exigit objectum, seu moti-
vum formale VII. 38. non potest niti sola au-
thoritate humana VII. 36. necessariò nititur in-
fallibili testimonio DEI VII. 104. & seq. hoc au-
tem redditur infallibile à veritate in cognoscen-
do, & dicendo VII. 104. & seq. & non a Deita-
te formaliter sumpta VII. 106. & 118. an actus
fidei possit niti simul testimonio DEI, & ratione
naturali evidente VII. 673.

Fidei Catholica, seu publicæ, & privata, quinam
sint actus VII. 143. quo in sensu omnis actus fi-
dei Divinæ, seu Theologicæ sit actus fidei Ca-
tholicæ VII. 151.

Fidei actus est essentialiter verus VII. 658. omni-
no certus VII. 660. certior quovis actu natura-
liter evidente VII. 661. tam certitudine forma-
li, quàm ad hæsitiva VII. 662. & 663. est liber, adeo-
que conjunctus cum captivatione intellectus.
VII. 468. & seq. supernaturalis quoad modum,
& substantiam VII. 680. & seq. quomodo ob-
scurus VII. 464. & seq. item 713. non est ne-
cessariò discursivus VII. 591. potest tamen esse
VII. 583. actus, seu assensus fidei, semel elicitus
non potest prudenter repudiari VII. 524.

Fidei actus, & quidem formalis, est adultis neces-
sarius necessitate mediæ VII. 595. & quidem su-
pernaturalis VII. 595. ac in re, & non tantum
in voto VII. 596. unde desumat suam superna-
turalitatem VII. 700.

Fidei actus necessarius necessitate mediæ est fides
explicita de DEO remuneratore supernatura-
li VII. 598. probabiliter tamen non est necessa-
ria necessitate mediæ fides explicita mysterii SS.
Trinitatis, aut incarnationis VII. 600.

Fidei actus necessarius omnibus, necessitate præ-
cepti gravis, est fides explicita eorum, quæ in
symbolo Apostolorum continentur, saltem
quoad substantiam acceptorum VII. 602. quæ-
nam censeantur spectare ad substantiam articu-
lorum symboli VII. 603. debet insuper quivis
fidelis sub gravi nosse quoad substantiam ea sa-
cramenta, quæ debet suscipere VII. 605. item
præcepta decalogi, & Ecclesiæ VII. 605. qui-
dam autem debent ratione sui statûs longè plura
scire VII. 606.

Fidei actus de his mysteriis &c. debet non tantum
semel elici VII. 607. sed singulis saltem annis de-
bet aliquis actus fidei elici VII. 609. item in ini-
tio, & fine vitæ moralis VII. 610. non tamen in
instanti physice primo, vel ultimo vitæ VII. 611.
debet etiam sæpius elici actus fidei per læci-
dens VII. 612.

Fides habitualis, seu habitus fidei, necessariò re-
quiritur ad servandam diu legem naturæ VI.
128. hic habitus est infusus, & supernaturalis
quoad substantiam VII. 678. non infunditur an-
te gratiam VII. 701. manet tamen sine gratia
VII. 703. an maneat ex natura sua in peccato-
re, an tantum ex ordinatione Divina VII. 704.
& 707.

Fidei habitus datur in quovis puro homine viato-
re semel justificato, & manet, donec per pec-
catum infidelitatis expellatur VII. 711. non fuit
in Christo, nec amplius est in Beatis VII. 713.
nec in damnatis VII. 714. attamen datur in ani-

INDEX

mabus purgantibus VII. 715. fuit etiam in Angelis adhuc viatoribus. VII. 714.

Fidei objectum formale increatum est completum ex veritate Divina in cognoscendo, & dicendo VII. 104. objectum autem formale creatum est revelatio DEI externa, & passiva VII. 130. interna autem, & activa, non est objectum formale fidei VII. 130.

Fidei objectum materiale est omne revelatum: at necdum revelatum nondum est objectum materiale fidei proximum VII. 531. sunt autem objectum materiale fidei, non tantum revelata explicitè, sed etiam revelata implicitè VII. 532. quam dicantur implicitè revelata VII. 532. conclusio objectiva, deducta ex duabus præmissis de fide, ut plurimum est de fide VII. 545. item conclusio objectiva, deducta ex maiore universali revelata, & minore particulari naturaliter evidente, ut plurimum est de fide VII. 549. at conclusio objectiva, deducta ex maiore universali naturaliter nota, & minore particulari revelata, non est semper de fide VII. 554. pariter conclusio objectiva, deducta ex una præmissa de fide, & altera tantum probabiliter, non est de fide VII. 557. quæ intelligenda sunt de conclusionibus syllogismorum categoricorum VII. 548. quid dicendum de syllogismis hypotheticis VII. 558.

Fidei præceptum positivum, seu præceptum positivè confitendi exterius fidem, per se obligat aliquoties VII. 637. & præsertim tunc, quando alias honor auctoris fidei, DEI, aut Christi, periclitaretur, aut minueretur: vel si periclitaretur ipsa fides hominis VII. 638. varii casus huc spectantes VII. 639. & seq. licitum tamen est fidelibus tempore persecutionis fugere VII. 641. quandoque etiam licet fidem occultare VII. 642. quinam modi occultandi fidem sint liciti VII. 643. & seq. an etiam ingressus in templum hæreticorum VII. 646. ad hoc, ut quis teneatur fidem profiteri, debet interrogari in particulari, & in odium fidei: aut taciturnitas debet esse indicium negatæ fidei VII. 647. præceptum positivum Ecclesiasticum profitendi exterius fidem, etiam in variis casibus obligat VII. 648.

Fidei præceptum negativum, seu præceptum non negandi exterius fidem, obligat pro semper VII. 635. uti etiam præceptum non simulandi falsam religionem VII. 636. an certæ quædam actiones sint negatio veræ, aut simulatio falsæ religionis VII. 650. & seq. item an vestes &c. VII. 656.

Finis quid sit III. 3. quid finis cui, finis qui, finis quo III. 4. finis qui est ultimus, & non ultimus III. 5. ultimus alius est positivè, seu simpliciter ultimus, alius negativè tantum ultimus III. 6.

Finis positivè ultimus creaturæ rationalis est DEUS III. 7. ista tamen non in omnibus suis actionibus moralibus illum intendit III. 8. habere se pro fine cui utilitatis respectu DEI, vel ipsum amare ut bonum sibi amanti, non est inordinatum III. 12. & seq.

Forma expellens alteram quam sit. V. 292.

Formosus Papa à Stephano VII. injustè post mortem damnatus VII. 441.

Formularium clericis in Gallia quale ab Alexandro VII. præscriptum. VI. 227.

Fornicationem DEUS non potest facere licitam. VII. 61.

Furtum non potest reddi licitum VII. 61.

Futurum alia est extrinseca, seu causalis: alia intrinseca, seu formalis I. 338. eaque probatur ex S. Thoma I. 339.

Futurum quomodo distinguatur à possibili I. 350.

item futurum certum à dubio, vel casuali I. 350. quomodo aliquid sit futurum respectu DEI I. 353. absolute futura cognoscuntur, seu prævidentur à DEO ab æterno I. 352. & quidem in seipsis I. 354. non autem strictè loquendo videntur ut ab æterno coexistentia æternitati DEI I. 374. & seq.

Futurum conditionatum quomodo præsupponat suas causas, etiam decretum DEI I. 433. & hoc non merè possibile I. 434. quomodo tale futurum transeat à statu possibilitatis ad statum futuritionis I. 434.

G.

Gallia an acceptaverit constitutionem: Unigenitus: VI. 256. & seq. Gallia paulò antiquior quid censuerit de Romani Pontificis auctoritate, & infallibilitate VII. 345. & 356. item 366. & 373. rursus 409.

Generatio in Divinis cur potius sit processio Filii, quam processio Spiritus S. variæ Doctorum sententiæ I. 745. differentia autem primaria videtur esse, quod Filius procedat in similitudinem naturæ ut fecunda I. 749. an Spiritus S. si non procederet à Filio, esset ab hoc distinctus I. 757.

Gratia quid grammaticaliter significet VI. 4. gratia, prout accipitur pro dono gratuito, alia est naturalis VI. 5. alia supernaturalis VI. 6. & supernaturalis alia est increata, alia creata VI. 7. gratia creata est alia gratis data, alia gratum faciens VI. 8. quam sint gratiæ gratis datæ VI. 9.

Gratia gratum faciens est habitualis, & actualis VI. 10. & alia gratia DEI, alia gratia Christi VI. 11.

Gratia actualis est gratia sanitatis, & medicinalis VI. 12. item excitans, adjuvans, præveniens, comitans, subsequens, operans, cooperans, sufficiens, efficax, gratia sive auxilium, sine quo non, & auxilium quo VI. 13.

Gratia actualis interna excitans, aut præveniens, consistit in illustrationibus intellectus, & affectionibus voluntatis VI. 16. quomodo DEUS eas faciat in nobis sine nobis VI. 18. an gratia excitans necessariò etiam sit actus voluntatis, & non tantum actus intellectus VI. 55. & seq.

Gratia actualis excitans non influit physicè in actus salutes, seu meritorios VI. 27. sed moraliter, & quomodo VI. 35. datur tamen alia gratia physicè influens VI. 37.

Gratia pro gratia quam dicatur VI. 37.

Gratia non est necessaria ad vitandum quodcumque peccatum VI. 83. neque ad quemlibet actum naturaliter honestum VI. 84. est tamen necessaria ad servandam diu legem naturæ VI. 126. gratia supernaturalis est simpliciter necessaria ad omnem actum supernaturalem, etiam ad initium fidei. VI. 40.

Gratia sufficiens, & purè sufficiens quid sint VI. 181. & 182. datur gratia sufficiens VI. 183. eaque probatur etiam ex S. Augustino VI. 186. non statim motibus bonis debilibus, quam sint motus concupiscentiæ VI. 202.

Gratia justificans, seu sanctificans, aut justificatio ipsa, quomodo explicetur à Catholicis VI. 262. errores Lutheri circa gratiam istam, aut justificationem VI. 261. gratia sanctificans est quasi natura in ordine superno VI. 263. est participatio Divinæ naturæ, & quomodo VI. 264. est accidens VI. 265. inherens, seu permanens VI. 265. & hinc dicitur habitualis VI. 265. distinguitur realiter ab habitu charitatis VI. 266. est necessaria ad servandam diu legem naturæ VI. 128.

INDEX

Gratia sanctificans quomodo expellat peccatum V. 262. opponitur physice peccato gravi VI. 279. non tamen metaphysice. VI. 281.

H.

Habitus unde specificentur VII. 3. qui sunt infusi, quinam acquisiti: qui per se, qui per acciden- dens infusi VII. 21. & discrimen inter eos nota- bile VII. 22. an habitus, & qualis relinquatur ab actibus supernaturalibus VII. 45. & seq. an de- tur in DEO I. 279.

Hæreses plures à Romanis Pontificibus extra Con- cilium damnatæ VII. 355. auctores hæresum quales fuerint VII. 263. hæresis interior, vel oc- culta non tollit jurisdictionem VII. 305. & 437.

Hæretici non sunt membra Ecclesiæ VII. 295.

Honestas, vel inhonestas, alia radicalis, alia forma- lis IV. 179. radicalis in quo sensu dici possit for- malis IV. 181. an aliquando dependeat ab opi- nibus humanis IV. 338.

Honorius I. Papanon fuit Monothelita. VII. 388. & seq.

Hostia particularis non est de fide credenda conse- crata VII. 430.

Hypostasis quid sit I. 731. dantur tres in DEO I. 731. & VII. 205.

I.

Jansenius Cornelius Yprensis quis fuerit VI. 221. ejus propositiones damnatæ VI. 223. conti- nentur aperte in ejus Augustino VI. 224. & seq. qualis liber hic sit VI. 221. & seq. ex iis propositionibus quarta damnata est, non tan- tum copulative, sed quodlibet ejus membrum I. 420. Jansenii submissio erga Pontificem VII. 357. systema Jansenianum duarum delecta- tionum quale sit VI. 237. nullo modo est con- forme S. Augustino VI. 241. sed accedit ad systema Calvinii VI. 249.

Identitas realis quid sit I. 764. datur duplex, una capax discrepantiæ in tertio, altera hujus inca- pax I. 720. & 771.

Idololatriæ initium VII. 247.

Jejunium, ratione vigiliæ, & quadragesimæ, seu ex duplici titulo præceptum, violare, an sit pecca- tum specie diversum à violatione alterius jejunii, uno tantum titulo præcepti V. 167.

Ignorantia quid sit IV. 53. alia est privationis, alia prave dispositionis IV. 53. facti, & juris IV. 54. vincibilis, & invincibilis IV. 54. vincibilis alia crassa, vel lata, alia affectata IV. 54. ignorantia vincibilis non tollit voluntarium IV. 55. at ve- rò ignorantia invincibilis tollit voluntarium IV. 56. cujusunque sit juris, vel facti IV. 57. & S. Augustinus contrarium minime docuit IV. 68. & seq. datur etiam ignorantia invincibilis juris naturæ IV. 61. at verò non datur ignorantia DEI, quando peccatur V. 18.

Ignorantia mysteriorum SS. Trinitatis, & incar- nationis, an reddat incapacem absolutionis sa- cramentalis VII. 624. & seq.

Illustratio Spiritus S. an sit motivum fidei VII. 165. regulariter non habetur illustratio Divina discer- nibilis, se habens ut quod VII. 502. nec sunt ne- cessaria talia discernicula VII. 504. illustratio Divina non est semper locutio DEI VII. 495. & seq. & illustratio prærequisa ad actum fidei non debet habere rationem locutionis Divinæ VII. 518.

Imaginaria spatia an etiam occupet DEUS I. 156. Imago datur triplicis generis, & qualis imago DEI sit homo V. 293.

Immensitas DEI non est extensa I. 129. nec est lo- calis I. 155.

Impossibilia quomodo cognoscantur I. 287.

Incestus in diversis gradibus an differant specie V. 174.

Indifferens actus in hoc sensu, quod sit medius in- ter peccatum, & meritum supernaturale, certò datur IV. 188. datur etiam actus indifferens in specie, hoc est, qui ex specie sua, nec sit natura- liter honestus, nec peccaminosus IV. 189. per acciden- s etiam est possibilis actus indifferens in individuo IV. 190. imò etiam per se IV. 191. actus indifferens in individuo non videtur ne- cessario esse imperfectio moralis IV. 211. & seq.

Infinitum implicat in causis successivis I. 69. an de- tur in mente DEI I. 133.

Innocens non potest à DEO damnari ad poenas æternas V. 100. imò nec istis cruciari V. 100.

Innocentius XII. quid statuerit in causa Jansenii. VI. 229.

Intellectus creatus non habet proportionem natu- ralem, etiam tantum partialem, ad visionem in- tuitivam DEI I. 253. intellectus perfectior cum æquali lumine gloriæ non potest elicere visio- nem perfectiorem, quam intellectus minus perfectus I. 263. sicut etiam docti per se non eliciunt meliores actus fidei, quam indocti. I. 267.

Juramentum DEI non facit rem magis credibilem, quam simplex ejus assertio VII. 54.

Jus naturale an sit dispensabile à DEO VII. 61.

Justitia originalis quid sit. V. 290.

L.

Labor servilis, pluribus imperatus die festo pro brevi tempore, an sit peccatum mortale V. 132. Lex an aliqua sit æterna V. 11. ex quibus signis dignoscendum, an lex graviter, an leviter obli- get V. 91. & seq. quomodo lex constituat ac- tionem præceptam in materia necessaria vir- tutis V. 175. & seq. lex Divina an constituat a- ctum primum proximum liberum creaturæ. I. 572.

Libellatici quinam fuerint dicti. VII. 655.

Libertas est triplex, à necessitate, à peccato, à mi- seria, seu libertas naturæ, gratiæ, & gloriæ IV. 75. libertas naturæ alia est à coactione, alia à necessitate, seu libertas indifferentiæ IV. 76. li- bertas indifferentiæ quid sit IV. 77. datur liber- tas indifferentiæ in homine IV. 95. eaque rectè probatur à philosophis ex judicio indifferente, & propositis poenis, ac præmiis IV. 96. unde non potest DEUS universaliter negare suum concursum habentibus judicium indifferens IV. 106. neque bruta veris poenis, aut minis, nec ve- ra laude, ob suas actiones afficiuntur IV. 107.

Libertas in actu primo quid sit I. 573. quamam sint ejus constitutiva I. 577. non omnia respi- ciuntur essentialiter ab actu extrinseco libero I. 574. & diversimodè se habent ad eum actum I. 575. libertas in actu primo non necessario exigit potestatem physice proximam, sed tan- tum, vel physice, vel moraliter proximam I. 575.

Libertas moralis in quo sensu requiratur ad pec- catum grave. VI. 143.

Libertas non est intrinseca actu libero IV. 127.

Liberum arbitrium ad diligendum DEUM an per peccatum fuerit perditum VI. 111. liberum ar- bitrium sanum quid sit ex S. Augustino VI. 46. & seq. item 107. ac seq.

Loci Theologici quinam sint. VII. 306.

Loquens dicit exercitè, se loqui, & esse sapientem, ac veracem VII. 159.

Lumen gloriæ quid sit I. 244. datur in Beatis I. 245. est necessarium ad visionem DEI, non ta- men

INDEX

men indispensabiliter l. 246. non producit se solo visionem DEI, sed intellectus quoque concurrit. l. 247.

M.

Machometismi turpitudine Vll. 249.
Malum simpliciter quid sit in sensu restricto S. Thomæ V. 47. malum quomodo indirectè, & per accidens possit præcipi à DEO Vll. 73. malum tantum in genere cognitum an refundat malitiam mortalem in actum V. 121. & seq.
Medium ad aliud quid sit. V. 46.
Membrum Ecclesiæ non tantum sunt prædestinati, & iusti, sed etiam peccatores Vll. 296.
Mendacium DEUS non potest facere licitum Vll. 61. an tamen possit aliquando indirectè, & per accidens illud præcipere V. 10. Scripturæ apparenter approbantes mendacium, vel deceptionem, ritè exponuntur Vll. 63. & seq.
Meritum communius dicitur de actu bono Vl. 297. quid sit meritum supernaturale Vl. 298. quomodo distinguatur à satisfactione, satisfatione, & impetratione Vl. 308. datur meritum propriè dictum hominis erga DEUM Vl. 300. nec præjudicat meritis Christi Vl. 306. meritum præmii supernaturalis debet esse intrinsecè supernaturale Vl. 299. an exigat plenam libertatem V. 113.
Meritum aliud est de condigno, aliud de congruo Vl. 309. prius dicitur etiam meritum simpliciter tale, alterum secundum quid Vl. 309. meritum de condigno debet esse æquale præmio Vl. 309. constituitur etiam suo modo ex dignitate præmiantis Vl. 309. & seq. quid ulterius requiratur ad meritum de condigno Vl. 321. meritum de congruo non debet esse æquale præmio Vl. 311.
Meritum impetratorium, & compensativum quid sint Vl. 313. item meritum, latè, strictè, & strictissime dictum Vl. 327. ad meritum latè dictum non requiritur promissio, vel ordinatio DEI Vl. 328. ad meritum strictè dictum requiritur ordinatio Vl. 328. ad meritum autem strictissime dictum requiritur ordinatio, & promissio DEI Vl. 329. an requiratur etiam acceptio promissionis. Vl. 334.
Meritum primæ gratiæ sanctificantis non potest esse de condigno, sed tantum de congruo. Vl. 316.
Meritum vitæ æternæ non tantum sunt actus charitatis: sed etiam actus aliarum virtutum, in statu gratiæ elicti Vl. 319. etiam si non sint imperata charitate Vl. 321.
Meritum an etiam possit esse opus materialiter malum. Vll. 75.
Merita quomodo præmiiat DEUS, & quomodo intelligendum axioma: DEUS punit infra condignum, & præmiiat ultra condignum. Vl. 312.
Metus quid sit IV. 42. quis gravis, vel cadens in constantem virum, probabilis, & iustus, respectivè gravis, absolute levis IV. 42. quando excuset ab observatione legis, quando non IV. 49.
Metus causat simpliciter voluntarium IV. 44. & qui causat voluntarium, non causat formaliter, sed tantum materialiter involuntarium secundum quid IV. 45. & neque hoc semper causat. IV. 45.
Miraculum deturpativum naturæ quid sit Vl. 294.
Miracula vera quomodo discernantur à falsis Vll. 100. non sunt strictè dictum verbum DEI Vll. 450. sed sunt motivum credibilitatis Vll. 236.
DEUS non potest patrare vera miracula in contestationem falsæ doctrinæ Vll. 89. imò neque potest permittere, ut quis alius abutatur potestate faciendi miracula ad confirmationem fal-

sitatis. Vll. 92. saltem si nemo prudenter suspicari possit illum abusum Vll. 93. miracula gentiliū qualia fuerint Vll. 100. & 247. item hæreticorum Vll. 91. & 269.
Morale quid sit IV. 174. quid sit actus moralis IV. 174. regula moralitatis est lex æterna DEI IV. 176. nec potest esse natura rationalis. IV. 178. & V. 16. & seq.
Motivum actus fidei, & applicatio ejusdem, quomodo differant Vll. 155. & 156.
Motivum an detur respectu DEI. l. 315.

N.

NAaman post conversionem suam non adoravit idolum. Vll. 653.
Natura, ejusque status multiplex à Theologis consideratur Vl. 153. & ill. 24. & seq. status naturæ puræ nunquam quidem existit, possibilis tamen fuit Vl. 6. & ill. 27. natura pura quomodo habuisset potestatem moralem servandi totam legem Vl. 171. & seq. natura lapsa non est debiliior naturā purā Vl. 155. quia naturalia manserunt integra Vl. 155. tamen natura lapsa est vulnerata in naturalibus. Vl. 170.
Necessitas quid sit I. 340. alia est antecedens, alia est consequens, seu consequentiæ I. 341.
Necessitas moralis est divisibilis I. 642. & seq. Vl. 141. adeoque per partes vincibilis Vl. 141. & I. 642.
Necessitas metaphysica vaga in cumulo auxiliorum non datur I. 641.
Notæ veræ Ecclesiæ quænam sint. Vll. 271.
Notio in Divinis quid sit I. 723. dantur quinque I. 723.
Nuptiæ non sunt illicitæ. V. 300.

O.

Obedientiæ formalis actus quisnam sit IV. 184. obedientia erga DEUM, & hominem, an differat specie. V. 170. & seq.
Obduratio peccatoris quomodo sit à DEO. V. 54.
Objectum habitus, aut virtutis est multiplex, materiale, formale, formale quod, formale quo Vll. 4. objectum attributionis, & attributum, & quidem attributum intrinsecum, & extrinsecum Vll. 32. quomodo differant objectum formale quod, & formale quo Vll. 11.
Objectum formale movet, vel per convenientiam, vel per non convenientiam, vel per contrarietatem Vll. 14. objectum quando dicatur neutrum Vll. 49.
Objectum virtutis Theologicæ quodnam sit Vll. 5. & 137.
Omissio pura non potest esse intrinsecè libera IV. 109. potest tamen dari pura omissio extrinsecè libera IV. 110. quomodo ob eam possit dari remorsus conscientie IV. 114. an motivum quodlibet, ratione solius coexistentiæ intentionalis, jam possit dici motivum puræ omissionis libera IV. 121. vel ad eam movere IV. 122. aut etiam specificam suam malitiam tribuere. IV. 123.
Omnipotentia Divina an connectatur cum possibilitibus I. 326. ejus applicatio formalis ad concurrendum cum creatura stat, primò in ipsa omnipotentia exigente concurrere, secundò in actu primo proximo creato, exigente concurrere omnipotentia, tertio in negatione omnis impedimenti I. 582. DEUS non subjicit nobis suam omnipotentiam. V. 78.
Otiosum verbum quodnam sit. IV. 1205.

P.

Papa an dicendus sit princeps sacerdotum, vel universalis Papa VII. 343. alii tituli eidem attribui soliti. VII. 327.

Papa quicumque pro tempore legitime electus, & ab Ecclesia acceptatus e. g. nunc SS. Dominus Clemens XII. est de fide credendus verus Summus Pontifex, & Vicarius Christi VII. 422. quando Pontifex censendus sit indubitato legimus VII. 381. & quando ab Ecclesia acceptatus VII. 381.

Papa non habet potestatem ab Ecclesia VII. 349. & 415. nec debet se submittere definitionibus Conciliorum VII. 327. quæ non habent vim ante ipsius approbationem VII. 325. sed ipse est supra Concilium Generale VII. 409. potest tamen Papa dubius à Concilio declarari, non esse legitimus VII. 325. & si in hæresi contumax esset, eo ipso excideret officio suo. VII. 325.

Papa quando loquatur ex cathedra VII. 352. si ex cathedra loquitur, est infallibilis etiam extra Concilium VII. 352. imò etiam ante tacitum consensum Ecclesiæ extra Concilium VII. 374. imò etiam, si DEUS permitteret, ut sine prævio consilio aliquid definiret VII. 381. solet autem in ordine ad suas definitiones accuratissimam diligentiam adhibere VII. 417. & sic etiam diligentissimè liber reflexionum Quesnelli per ipsum Pontificem, & alios examinatus est. VI. 255.

Papa est infallibilis in damnatione, seu censura propositionum, si quas condemnat VI. 234. & VII. 399. non tamen propterea omnis propositio ab eo damnata est hæretica VII. 400. an saltem omnis condemnata sit falsa. VII. 401.

Papa an etiam sit infallibilis in quæstionibus facti VI. 232. & seq. & VII. 393. errores variis Pontificibus imputati refelluntur. VII. 383. & seq.

Peccatum latissimè sumptum quid sit V. 2. est triplex, naturæ, artis, & moris V. 2. peccatum moris, siue propriè dictum, & quidem actuale, quomodo definiatur V. 3. peccatum est commissionis, & omissionis, spirituale, & carnale V. 4. cordis, oris, & operis, ex ignorantia, fragilitate, & malitia, per excessum, & defectum, contra DEUM, proximum, & seipsum. V. 5.

Peccatum omissionis puræ liberæ, seu ejus malitia formalis, stat in pura negatione. V. 25.

Peccatum commissionis, seu malitia formalis ipsius, stat in ipso actu libero legi opposito V. 27. unde potest dici, malitiam hanc stare in privatione logica, sed non in physica V. 35. nec in pura omissione libera, quæ debeat precedere omnem actum malum V. 38. neque vox: nihil: apud SS. Patres semper significat puram negationem physicam. V. 33. & 34.

Peccatum quomodo dicatur sine lege fuisse mortuum. V. 297.

Peccatum unum est gravius alio V. 84. non omnia peccata reprobatorum, aut infidelium sunt mortalia V. 85. nec omnia peccata electorum sunt venialia V. 85. an possibile sit peccatum essentialiter impunitum. V. 9.

Peccata quæ differant specie, & in quo stet eorum differentia specifica V. 146. ex quibus iudiciis ea differentia colligatur. V. 156. & seq.

Peccata quænam moraliter in ordine ad confessionem differant numero. V. 182. & seq.

Peccata quænam ex genere suo dicantur mortalia, quænam venialia. V. 93.

Peccatum mortale quomodo definiatur V. 86. requiritur ad hoc plena libertas V. 87. quanta

cognitio, aut deliberatio ad plenam libertatem requiratur V. 87. & seq. peccatum ex genere suo mortale quomodo possit fieri veniale, & vicissim veniale fieri mortale V. 110. semideliberatio, quæ ex mortali facit veniale, in quo stet V. 117. & seq. item 123. quare potius mortale fiat veniale ob semideliberationem, quàm ob aliam difficultatem V. 123. & seq.

Peccata quæ non admittant parvitatem materiæ V. 142. unde alias parvitas materiæ in ordine ad peccata sit desumenda. V. 140.

Peccatum veniale quid sit V. 106. aliud est veniale ex objecto, aliud ex parvitate materiæ, aliud ex defectu libertatis V. 109. an sit peccatum simpliciter tale V. 8. an sit transgressio legis simpliciter talis V. 106. & seq. an sit offensa DEI V. 111. & IX. 343. ac seq. an in inferno æternum puniatur V. 101. an sit majus malum, quàm pœna inferni V. 99. an multa venialia adæquent unum mortale V. 112. an peccatum veniale per accidens factum mortale debeat exponi in confessione etiam quoad malitiam venialem V. 129. an periculum lapsus mortalis, ortum ex frequentatione peccatorum venialium, sit sub gravi vitandum V. 137. & seq. an propositum committendi omnia venialia sit peccatum mortale. V. 136.

Peccatum habituale quid sit V. 232. in quo consistat V. 234. quomodo maculet hominem V. 234. & 235. non est habitus vitiosus V. 236. nec morbida qualitas V. 237. nec privatio gratiæ sanctificantis V. 238. nec reatus pœnæ V. 239. quomodo sit macula animæ intrinseca. V. 253. ejus moralis perseverantia an odio habeatur à DEO V. 254. an maneret destructio peccatore V. 252.

Peccatum originale quid sit V. 265. errores hæreticorum circa peccatum originale V. 283. non tantum ejus pœna, sed etiam ipsum peccatum est nostrum V. 266. & seq. quomodo hoc inest posteris Adami V. 268. & seq. naturalis descensus ab Adamo non constituit peccatum originale V. 269. alligatio nostrorum voluntatum ad voluntatem Adami facit, ut istius peccatum sit moraliter nostrum V. 271. estque pactum aliquod inter DEUM, & Adamum V. 272. & seq. idque probatur ratione V. 276. fuit etiam hæc alligatio nobis optabilis. V. 280. & 289.

Peccatum originale, an potuisset esse veniale V. 342. non est idem, peccatum originale committere, & contrahere V. 305. quando à posteris Adami committatur V. 299. quando contrahatur V. 305. propagatur non physice, sed moraliter V. 281. & 282. ejus debitum proximum, & remotum quid sint V. 305. & 306. omnes posterii Adami excepta B. Virgine contraxerunt peccatum originale. V. 284.

Peccatum respectu nostri originale, at respectu primorum parentum actuale, quale fuerit V. 339. & seq. est in nobis majus quovis veniali. V. 304.

Peccati originalis pœnæ quænam sint V. 345. præsertim quæ sint parvulorum in originali peccato mortuorum V. 347. an patiantur aliquam pœnam sensus, vel saltem tristitiam V. 348. & seq. ubi habitaturi sint post extremum diem judicii V. 350. quæ pœna esset mortui pueri cum peccato veniali, & originali. VII. 634.

Peccatum philosophicum quid sit V. 14. quo in sensu damnata sit propositio agens de peccato philosophico V. 14. & 26. peccatum hoc non est possibile V. 15. nec metaphysicè. V. 19.

Pelagius quis fuerit I. 415. quæ ejus hæreses I. 415. & VI. 38. qui errores Semipelagianorum VI. 39. Pelagius non admisit, gratiam in-

terio-

INDEX

- teriore *esse* necessariam ad actum meritorium, sed tantum exteriorem legis, atque doctrinae. I. 422.
- Perfectio simpliciter simplex, simpliciter talis, & mixta, quid sint. I. 122. quanam perfectio in proprio sensu DEO conveniat, quæ non. I. 274. & seq.
- Perseverantiæ donum quid sit. VI. 195.
- Persona quid sit I. 730. & quomodo differat à supposito I. 730. in DEO dantur tres personæ. I. 730.
- Personalitates Divinæ sunt infinita perfectio essentia Divinæ, sed non sunt perfectiones virtualiter ab ea distinctæ I. 810. & 821. & 826. quomodo ut inter se distinctæ adorientur. I. 818.
- S. Petrus quomodo fuerit reprehensibilis, & à S. Paulo reprehensus VII. 383.
- Petrus, & petra, in qua significatione sint à Christo accepta. VII. 360. & seq.
- Philosophus quid sit VII. 176. purus nunquam est traditus VII. 248. an sit evidenter falsus. VII. 484.
- Pia affectio quid sit VII. 526. alia est actualis, alia habitualis VII. 526. actualis est necessaria ad actum fidei VII. 526. est supernaturalis VII. 688. non potest elici ex motivo inhonesto, quamvis fortè ex eo possit imperari VII. 530. iudicium ad eam proximè dirigens est supernaturale VII. 685. apprehensiones tamen ad hoc iudicium præviæ non debent esse supernaturales. VII. 686.
- Pisanum Concilium quid decreverit circa Papam, & quanti sit æstimandum VII. 336.
- Possibile non est aliquid perstatum, sed per ampliationem, vel alienationem I. 329. non tamen realiter distinguitur ab actualiter existenti I. 436. an omnipotentia DEI connectatur cum possibilibus I. 326.
- Possibilitas alia est intrinseca, alia extrinseca. I. 319.
- Potentia metaphysica, vel logica intelligendi, seu actus primus metaphysicus, vel logicus intelligendi, datur in DEO. I. 278.
- Prædefinitio Thomistica, seu decretum absolute prædeterminans non datur. I. 657.
- Prædefinitio Scotistica, seu decretum condeterminans quale sit I. 658. non datur I. 660.
- Prædefinitio moralis qualis sit I. 665. non datur. I. 666.
- Prædefinitio aliqua debet admitti I. 667. & admittenda est prædefinitio subsequens scientiam mediam. I. 667.
- Prædestinatio quid sit I. 633. an aliqui salventur sine prædestinatione formali I. 637. prædestinatio ad gloriam ut coronam sit ante merita absolute prævisa I. 684. prædestinatio saltem ordinaria est alligata certis mediis. I. 650.
- Prædeterminatio physica quid sit I. 443. quanam illi prædicata ab assertoribus ejus tribuantur I. 444. non debet admitti I. 446. præsertim in ordine ad materiale peccati I. 451. non tamen debet, nec potest dici damnata à Tridentino. I. 471.
- Prædeterminatio physica an se teneat ex parte actus primi I. 444. & 453. an sit à nobis obtinibilis, vel impedibilis I. 455. & seq. an inter eam, & actum detur mutua naturæ prioritas I. 457. an prædeterminatio detur non tantum ad actum, sed etiam ad modum, seu libertatem ejusdem I. 459. an necessitas ejus tantum in sensu composito non obsit libertati I. 460. an prædeterminatio non obsit libertati, quia non tollit iudicium indifferens I. 461. an sit præcisiva inter unam, & alteram formalitatem actus. I. 463.
- Prædeterminatio subsequens scientiam mediam, an tolleret libertatem. I. 678. & seq.
- Prædicata Divina sunt varia, & inter se differentia. I. 99.
- Prædicata absolute contradictoria quæ sint. I. 776. prædicata conditionatè contradictoria quæ sint I. 777. an ad hoc, ut dentur contradictoria in Divinis, necesse sit aliquid negari de essentia Divina. I. 788.
- Premium aliud est intrinsecum, aliud extrinsecum. VI. 326.
- Præscientia DEI stricte dicta, & latius dicta I. 394. & seq. quomodo non obsit libertati I. 356. quomodo sit impedibilis. I. 356.
- Privatio alia est physica, alia logica, & quid sint. V. 23.
- Probabilis sententia quæ sit IV. 296. alia est intrinsecè, alia extrinsecè probabilis IV. 299. non quilibet auctor facit sententiam extrinsecè probabilem IV. 299. quid ad extrinsecam probabilitatem requiratur IV. 300. alia sententia est magis, alia minus probabilis, alia certè probabilis, alia probabiliter, aut tenuiter probabilis: alia objectivè, alia subjectivè probabilis IV. 301. alia speculativè, alia practice probabilis. IV. 302.
- Probabilem sententiam licet sequi, si sit magis probabilis, quamvis minus tuta IV. 304. etiam inter duas sententias æquè probabiles licet sequi minus tutam IV. 316. SS. Patres non sunt huic assertioni oppositi, vel de hac controversia non agunt IV. 323. & seq. neque etiam ex antiquis auctoribus probatur oppositum IV. 330. an ut quis possit sequi sententiam probabilem, debeat judicare, eam esse absolute veram. IV. 344.
- Probabilem sententiam non licet sequi, si sit notabiliter, & clarè minus probabilis, ac minus tuta IV. 348. notabiliter major probabilitas in estimatione morali est aliqua saltem latius dicta certitudo moralis IV. 361. quid circa sententias probabiles senserint antiqui IV. 367. an ex eo, quod diu tradita fuerit sententia docens licitum usum sententiæ minus probabilis, inferatur, Ecclesiam errasse, si ea sententia falsa esset IV. 368. an Summi Pontifices in praxi uti sint opinionibus minus probabilibus IV. 370. an lex notabiliter probabilis existens dicenda sit dubia IV. 372. an libertas hominis sit in possessione adversus legem notabiliter probabilis existentem IV. 375. an subditus teneatur obedire superiori juxta sententiam minus probabilem præcipienti IV. 379. an sequens sententiam minus probabilem prudenter agat IV. 384. an quis possit judicare, eam esse absolute veram IV. 387. saltem ex motivo obedientiæ, aut charitatis IV. 388. an sententia negans licitum usum sententiæ notabiliter minus probabilis sit rigida IV. 389. qualem habeat auctoritatem IV. 347. & seq. item 353. sententia asserens licitum usum opinionis minus probabilis an sit æquè probabilis, ac sententia asserens tantum licitum usum opinionis æquè probabilis IV. 398. Iudex debet sequi in judicando sententiam probabiliorem IV. 403. non autem advocatus in causa defendenda IV. 403. Minister sacramentorum in iis, quæ spectant ad valorem, debet sequi probabiliorem IV. 404. difficultates aliquæ ex matrimonio objectæ complanantur IV. 405. Medicus quoque, si potest, debet adhibere medicinam probabiliorem. IV. 406.
- Processiones in Divinis dantur duæ totales ad intra, veræ, & reales I. 721. nempe per intellectum, & voluntatem. I. 721.
- Promulgatio legis est duplex, & qualis. IV. 279.
- Propositiones necessariae de creatis sunt conditionatæ I. 46. propositionum indifferentia alia est extrinseca, alia intrinseca, & quomodo deter-

determinetur. I. 372. & seq.
 Propositiones aliquæ in scholis nostris prohibita,
 & à nobis quoque rejectæ I. 605.
 Providentia quid sit, & in quo actu consistat I.
 608. datur in DEO I. 609. est universalis, &
 particularis I. 286. physica, moralis, superna-
 turalis, communis, seu sufficientiæ, peculiaris,
 seu efficaciæ: providentia salvandorum, seu
 prædestinatio: & reproborum, seu reproba-
 tio I. 610. providentia semper assequitur finem
 suum universalem, non tamen semper particu-
 larem I. 611. nec tamen eam creatura potest
 vincere. I. 612.

Q.

Quæstio quænam sit juris, quænam facti, &
 earum diversitas VI. 322. item VII. 393.
 quænam facti formati, seu dogmatici, quænam
 facti informis, seu non dogmatici. VII. 393. &
 seq.
 Quænellus Paschasius quis fuerit. VI. 254. & 258.
 damnaturum ejus propositionum brevis expo-
 sitio. VI. 259.
 Quia: an semper denotet causam respectu actus
 intellectus. VII. 131. & 132.

R.

Ratio humana non potest sufficienter applicare
 verbum DEI, seu revelationem Divinam.
 VII. 177.
 Reatus pœnæ, & reatus culpæ, an inter se distin-
 quantur. V. 241. & seq.
 Redemptio est duplex, præservativa, & repara-
 tiva V. 307. præservativa est nobilior, & ite-
 rum dividitur in duas V. 308. eadem adstruitur
 à S. Augustino. IX. 496.
 Relatio quid sit I. 722. dantur in Divinis quatuor
 reales. I. 722.
 Religio quid sit VII. 218. datur aliqua vera reli-
 gio in mundo VII. 220. & 257. nec sufficit tan-
 tum credere existentiam DEI & c. VII. 223. quo
 ordine probetur, Deum revelasse religionem.
 VII. 175.
 Religionum, seu sectarum varia nomina, & spe-
 cies VII. 176. non licet prohibitu quamvis reli-
 gionem, etiam Christianam amplecti VII. 258.
 nec etiam illam, quæ tantum est probabiliter
 vera VII. 261. & 507. opinio probabilis de re-
 ligione Catholica ad quid obliget. VII. 506.
 Religio vera debet esse ab aliis discernibilis VII.
 224. & quidem per signa externa. VII.
 225.
 Religio Christiana præ omnibus aliis est eviden-
 ter credibilis VII. 226. & credenda VII. 251.
 ex Christianis verò religionibus sola Romano-
 Catholica est evidenter credibilis VII. 262.
 & hæc sola est verè Catholica. VII. 265. & 276.
 Reprobatio alia est radicalis, alia formalis, alia
 positiva, alia negativa I. 699. datur reprobatio
 positiva I. 700. negativæ reprobationis nulla
 est causa ex parte hominum. I. 701.
 Reprobatio positiva repugnat ante peccata abso-
 lute prævisa I. 702. effectus reprobationis qui
 sint I. 703. reprobi sunt plures, quàm prædesti-
 nati I. 615. non omnes reprobi reprobantur
 ob originale peccatum I. 707.
 Resolutivum ultimum in linea fidei est infallibile
 testimonium, seu revelatio DEI VII. 155. &
 157. quod declaratur propositis variis quæ-
 sitionibus VII. 158. est etiam revelatio mediata
 VII. 169. non involvit circulum vitiosum, nec
 vitiosam petitionem principii. VII. 170.
 Restrictio purè mentalis non est licita VII. 57.
 Scripturæ apparenter approbantes restrictio-

nem purè mentalem ritè explicantur. VII. 81.
 & seq.

Revelatio alia est activa, & interna, alia passiva, &
 externa VII. 127. activa non est strictè dicta re-
 velatio VII. 128. item alia est revelatio exerci-
 tæ talis, alia reflexæ talis. VII. 115.

Revelatio propositionis universalis est etiam reve-
 latio propositionum particularium sub illa con-
 tentarum VII. 422. revelatio totius actualis est
 etiam revelatio partium essentialium, adeoque
 etiam istæ sunt de fide VII. 533. item revelatio
 veritatis universalis est etiam revelatio verita-
 tum particularium in universali contentarum
 VII. 534. at revelatio alicujus rei non est neces-
 sariò revelatio omnium cum ipsa, moraliter,
 aut physice, vel etiam metaphysice connexo-
 rum VII. 535. neque omnium prædicatorum,
 quamvis sit aliquorum certorum VII. 536. nec
 tamen ideo admittenda præcisio objectiva VII.
 538. est in potestate revelantis, objectum
 quoad plura, vel pauciora prædicata revelare
 VII. 540. sæpe tamen revelata aliqua re reve-
 lantur plura cum ipsa connexa VII. 542. reve-
 lationes universales an sint tantum conditiona-
 tæ VII. 427. & seq. revelatio rei an sit etiam re-
 velatio definitionis ejusdem VII. 560.

Revelatio publica, & privata quid sit VII. 143.
 etiam privata est sufficiens motivum fidei
 Theologicæ VII. 144. revelationi privatae dis-
 sentiens an sit hæreticus VII. 152. revelationes
 sunt probandæ, an sint veræ VII. 148. revela-
 tio DEI an fuisset possibilis in statu puræ naturæ.
 VII. 142.

Rivi, seu Petri de Rivo propositio damnata quæ
 fuerit. I. 469.

S.

Schismatici non sunt membra Ecclesiæ VII.
 295. schismaticus quomodo differat ab
 hæretico. VII. 440.

Scientia propriè dicta datur in DEO I. 276. scien-
 tia DEI est multiplex: primaria, & secundaria,
 practica, & speculativa, scientia approbationis,
 & simplicis notitiæ, scientia propter quid, &
 quia, scientia simplicis intelligentiæ, & visionis,
 scientia necessaria, & libera: & inter has scien-
 tia media I. 283. & seq.

Scientiæ in genere objectum est multiplex. mate-
 riale & formale, primum, & secundarium:
 physice motivum, & intentionaliter motivum,
 ac per identitatem motivum: purè terminati-
 vum, & determinativum I. 301. & seq. quæ-
 nam motiva dantur etiam respectu scientiæ Di-
 vinæ I. 303. & seq.

Scientiæ Divinæ objectum formale est DEUS, &
 aliquando etiam creaturæ I. 308. objectum
 verò materiale est DEUS, & quicquid est co-
 gnoscibile I. 305. Deus cognoscit per scienti-
 am simplicis intelligentiæ omnes creaturas pos-
 sibiles in sua omnipotentia I. 322. & etiam in
 seipsis. I. 323.

Scientia DEI quænam sit causa rerum, aut futu-
 rorum I. 359. & seq. scientia visionis realiter
 accepta est causa remota rerum. I. 562. &
 seq.

Scientia Divina conditionata cognoscit omnia
 conditionatè futura, etiam contingentia, certò
 & infallibiliter I. 333. & particala: fortè non
 obest infallibilitati I. 393. conditio, sub qua
 Deus conditionatè futura videt, alia est necessa-
 ria, alia contingens, & hæc vel conducens, vel
 disparata I. 380. & 381. aliquando conditio
 videtur contingens, vel disparata, & est necessa-
 ria. I. 381.

Scientia media datur in DEO I. 397. ea etiam ex
 S. Augustino probatur I. 399. & seq. item ex S.
 Thoma I. 402. atque ex Patribus I. 429. & seq.

- scientia media jam est admissa ab antiquis, quamvis non sub hoc nomine, & quandoque ad scientiam simplicis intelligentiæ, quandoque ad scientiam visionis reducta I. 285. quomodo præcedat omne decretum. I. 410.
- Scientia media nequitiam est Semipelagiana I. 415. & censura contra eam, ac librum P. Ludovici Molinæ, nullam habet auctoritatem I. 415. scientia media non videt consensum meritorium securum ex viribus naturæ, sed gratiæ I. 419. & hic consensus etiam est gratia, & donum DEI. I. 420.
- Scientia media an debeat ex parte hypothesis videre totum actum primum proximum, prout datur à parte rei I. 593. an debeat videre decretum determinativum ad individuum I. 599. an ex parte conditionati debeat videre individuum actus conditionatè futuri I. 411. an speciem actus physicè infimam. I. 412.
- Scientia media virtualiter distinguitur à scientia simplicis intelligentiæ, & à scientia visionis, atque à decreto I. 646. item etiam complexum ex scientia media reflexa, & directâ. I. 648.
- Scientia media reflexa quid sit I. 496. hæc datur in DEO I. 497. quomodo sit DEO libera I. 502. an sit, non tantum evitabilis, sed etiam impediibilis ab homine. I. 508. & seq.
- Scriptura sacra quomodo sit scripta instinctu Spiritus S. VII. 443. & seq. quomodo omnia in ea contenta sint verbum DEI VII. 445. sensus ejus est quadruplex VII. 446. literalis etiam aliquando duplex, aut multiplex VII. 446. idem sæpe est obscurus VII. 181. & seq. etiam quoad articulos ad substantiam fidei spectantes VII. 185. quare talis obscuritas sit à DEO adhibita. VII. 88. Scriptura sacra sola non sufficienter applicat seipsam tanquam verbum DEI VII. 178.
- Scrupulosi rectè agunt durante levi formidine involuntaria IV. 237.
- Sedes Apostolica quid sit. VII. 407.
- Semipelagiani, seu Massilienses, qui fuerint I. 415. qui eorum errores I. 415. & VI. 39. qualem admiserint scientiam mediam, seu conditionatam I. 416.
- Sensus propositionis ab autore intentus qualis intelligatur, dum in eo propositio damnatur. VI. 235.
- Sensus externi an universaliter possint fallere. I. 53.
- Sententia, quæ vera, falsa, certa, evidens &c. IV. 292.
- Serpens Evam decipiens qualis fuerit V. 343. cur dæmon non invaserit aliud animal. V. 344.
- Spatia imaginaria an occupentur à DEO. I. 156.
- Species alia dicitur impressa, alia expressa I. 223. impressa aliquando se habet ut quod, aliquando ut quo I. 224. species creata impressa DEI est possibilis I. 225. defecto tamen probabilius non datur I. 226. lumen gloriæ non est species impressa DEI I. 243. an DEUS sit species impressa rerum omnium I. 280.
- Species concurrentes ad actum fidei non sunt necessariò supernaturales VII. 684. species relictæ ab actu fidei an sint habitus acquisiti, & qualis VII. 45. & seq. item 699.
- Species suasivæ quid sint VII. 499. sunt possibiles VII. 500. & possunt supplere motiva ad eliciendum iudicium credibilitatis VII. 495. etsi non repræsentent novum motivum. VII. 512.
- Spes Theologica habitualis, seu habitus spei, quid sit VII. 725. quid sit spes actualis, sive actus spei VII. 723. actus spei est omnino certus, & quomodo. VII. 731. & seq.
- Spei actus debet saltem semel intra annum elici VII. 609. item in initio, & sine vitæ moralis
- VII. 610. non tamen in instanti physicè primo vitæ moralis, vel ultimo vitæ VII. 611. insuper actus spei debet etiam sæpius elici per accidens. VII. 612.
- Spei habitus datur in quovis puro homine viatore semel justificato, donec vel destructa fide, vel commissio peccato desperationis, expellatur VII. 711. manet in peccatore VII. 703. an maneat ex natura rei, vel tantum ex ordinatione Divina VII. 704. & 707. an maneat in Beatis, est incertum VII. 717. quia in his non manet actus spei primarius VII. 716. manet etiam in animabus purgantibus VII. 718. & olim datus fuit in Angelis viatoribus. VII. 719.
- Spei objectum materiale primarium est DEUS possidendus VII. 724. & seq. item 739. & seq. objectum spei quomodo debeat esse arduum. VII. 727.
- Spei objectum formale, quatenus hæc est desiderium, est bonitas DEI ut bona speranti VII. 728. quatenus autem spes est fiducia, objectum ejus formale est promissio DEI & potentia auxiliandi, vel ipsum auxilium. VII. 729.
- Spiritus privatus quid sit VII. 207. hic non sufficienter applicat revelationem, seu verbum DEI. VII. 208.
- Subsistens, & suppositum quomodo differant. I. 731.
- Subsistentiæ dantur tres relativæ in Divinis I. 732. datur etiam substantia absoluta I. 733. quæ non potest assumere aliam naturam in unitatem naturæ. I. 739.
- Substantia ut quod supernaturalis non est possibilis. VII. 676.
- Subtractio rei per se non debet, sed tamen jam prius ex gratia habet, potest esse pœna. VI. 158.
- Supernaturale quid sit VII. 676. aliud est Theologicum, aliud philosophicum: item aliud supernaturale quoad substantiam, aliud quoad modum: rursus aliud supernaturale in se, aliud supernaturale præsuppositivè. VII. 677.
- Symbolum Apostolorum an contineat in se omnes articulos substantiales Christianæ religionis. VII. 192.
- Synteresis quid sit. IV. 217.

T.

Tentatio quid sit VI. 118. tentatio levis potest moraliter vinci sine gratia VI. 119. physicè potest vinci etiam gravis VI. 120. & SS. Patres, quando hoc dicunt esse impossibile, intelligendi sunt de impossibilitate morali VI. 120. non possunt superari omnes tentationes graves collectivè sumptæ sine gratia VI. 123. nec omnes tentationes leves coacervatæ VI. 122. imò neque una gravis VI. 125. an gratia ad vincendas tentationes necessaria debeat esse intrinsicè supernaturalis VI. 123. & 147. ac seq. tentatio gravis an vinci possit ex motivo peccaminoso VI. 144. aut hæreticus mori pro falsa doctrina VI. 145. an una victoria tentationis reddat faciliorem alteram. VI. 139.

Terminus tantum, seu ut vocatur, purus terminus, quid sit, & quomodo distinguatur à dispositione, & conditione VI. 63. & seq.

Thalmud Judaicum est blasphemii, & ineptiæ plenum. VII. 250.

Theologia quid, & quotuplex sit I. 1. est scientia I. 2. naturalis I. 3. Theologia Scholastica quomodo definiatur. I. 3.

S. Thomæ auctoritas commendata à Summis Pontificibus VI. 218. ejus textus pro prædeterminatione physica afferri soliti ritè explicantur I. 474. an hic S. Doctor adstruxerit præde-

I N D E X

terminationem ad genus, & non ad speciem a-
ctus. I. 481. & seq.

Traditiones quid sint VII. 193. debent aliquæ ad-
mitti præter Scripturam VII. 194. neque ta-
men ipsæ solæ sine alia regula sufficiunt VII.
197. traditiones aliæ sunt doctrinales, aliæ
morales, aliæ Divinæ, aliæ Apostolicæ VII.
197. traditiones possunt dici, aliquo modo
contineri in Scriptura VII. 203.

Trahi à DEO quid sit. VI. 23.

SS. Trinitatis mysterium, in quo consistat juxta
doctrinam Catholicam I. 710. quæ fuerint cir-
ca illud hæreses I. 710. non est ratione natura-
li cognoscibile I. 711. non tamen est contra,
sed supra rationem I. 713. illud dari constat ex
revelatione Divina I. 714. sex veritates agen-
tibus de hoc mysterio semper præ oculis ha-
bendæ I. 772. in SS. Trinitate datur una natu-
ra, duæ processiones, tres personæ, quatuor
relationes, quinque notionem I. 721. tota Trini-
tas non est perfectior, quam quælibet persona.
I. 814.

Tutius, & minus tutum quid sit IV. 245. stante
dubio practico debemus sequi tutius IV. 246.
non autem stante tantum dubio speculativo,
aut remoto IV. 247. varii Canones apparenter
contrarii exponuntur IV. 249. & seq. an anti-
qui communiter obligaverint ad tutius in dubio
amplectendum. IV. 257.

V.

Veritas alia in essendo, alia in cognoscendo,
alia in dicendo. VII. 103.

Veritates naturaliter evidentes non omnes sunt
revelatæ, aut de fide. VII. 569.

B. Virgo in primo Conceptionis instanti fuit ab
omni labe originis immaculata V. 309. Alex-
ander VII. Papa multa in favorem Immacula-
tæ Conceptionis B. Virginis decrevit V. 314.
& seq. B. Virgo caruit etiam debito proximo
originaliter peccandi V. 319. non tamen re-
moto V. 337. quale fuerit decretum circa Chri-
stum, & immaculatam ejus Matrem, ab hoc
peccato eximendam V. 321. & seq. est tamen
B. Virgo ex meritis Christi redempta V. 307.
an B. Virgo habuisset gratiam per Adamum, si
iste non peccasset. V. 333.

Virtus quid sit ex SS. Augustino, & Thoma VII. 2.
virtus ut præscindens ab habitu, quid dicat I.
295. dividitur virtus in moralem, & Theolo-
gicam VII. 2.

Virtus, aut habitus supernaturalis, an necessariò
exigat objectum supernaturale. VII. 31.

Virtutes Theologicæ sunt tres. VII. 8.

Virtutes morales per se infusæ dantur aliquæ, di-
stinctæ à virtutibus Theologicis VII. 23. unde
desumenda virtutum, aut habituum moralium
infusorum distinctio realis. VII. 26.

Visio DEI intuitiva defacto datur, adeoque pos-
sibilis est I. 171. nulli creaturæ potest esse con-
naturalis I. 179. hinc lumen gloriæ non sibi
exigit visionem, nec DEUM videt. I. 184.

Visio DEI intuitiva defacto eum repræsentat tri-
num, ac unum I. 199. & omnes perfectiones
primarias DEI I. 209. item aliquas perfectio-

nes secundarias I. 201. & terminationes con-
tingentes I. 201. posset tamen visio DEI de ab-
soluta potentia repræsentare Divinitatem sine
personalitatibus I. 202. vel unam personam si-
ne altera I. 202. & tamen esset beatifica I. 211.
& seq. visiones DEI in diversis Beatis sunt
inequalis perfectionis. I. 260.

Visio DEI intuitiva an sit perfectior amore beatifi-
co III. 63. an stare possit cum peccato VI. 290.
an in instanti, quo elicitur actus bonus liber,
possit visio pro signo posteriori dari in præ-
mium hujus ipsius actus liberi IV. 161. & seq.

Unio hypostatica an possit stare cum peccato. VI.
290.

Universale non potest facere DEUS. I. 320. &
seq.

Vocatio ad fidem alia est latius dicta, alia stric-
tius dicta: sicut etiam est fides alia stric-
tius dicta. VI. 73. & seq.

Volitio alia est subjective liberalis, & objective
onerosa, alia subjective, & objective liberalis,
alia subjective, & objective onerosa: & ad
quam virtutem quælibet spectet. I. 683.

Voluntarium quid sit IV. 3. & quotuplex IV. 7.
quid sit voluntarium virtuale, & habituale IV.
7. interpretativum IV. 8. præsumptum IV. 8.
implicitum IV. 9. directum IV. 9. simpliciter
tale IV. 10. secundum quid IV. 10. necessari-
um IV. 10. liberum IV. 10. quodnam ex his
duobus sit perfectius IV. 13. quid sit involunta-
rium IV. 11. volitio, & nolitio non eodem mo-
do se habent ad voluntarium, & involuntari-
um IV. 12.

Voluntarium in causa non datur, si tantum est vo-
luntaria causa per accidens IV. 22. sed requiri-
tur, ut positio causæ sit ideo præcepta, ut ha-
beatur effectus, vel prohibita, ut impediatur
effectus IV. 23. si causa affecta præcepto, vel
prohibitione, est causa per se effectus, tunc ef-
fectus in ea est voluntarius IV. 25. si autem
causa physica effectus non est præcepta, vel
prohibita, in ordine ad hunc effectum: & insu-
per est ad alium effectum intenta: tunc effectus
prior non est voluntarius in ea causa IV. 26. un-
de voluntariæ sunt urbis gubernatori cades ex
ejus negligentia ortæ IV. 35. an propter eas
incurrat irregularitatem IV. 35. & seq.

Voluntas quid sit I. 517. non tendit in objectum,
prout est in se, sed prout est in cognitione VII.
31. potest imperare intellectui assensum fir-
miorem, quam mereantur motiva præcedentia.
VII. 174.

Voluntas datur in DEO I. 517. alia est antecedens,
alia consequens, alia efficax affectivè, alia effi-
cax effectivè, alia signi, alia beneplaciti I. 616.
voluntas DEI salvandi omnes homines est effi-
cax effectivè respectu prædestinatorum: respec-
tu verò reproborum est tantum efficax affec-
tivè I. 570. quale sit objectum materiale, &
formale voluntatis Divinæ. I. 517.

Votum constituit actionem voto promissam in
materia religionis V. 180. transgressio voti re-
petiti non est peccatum diversæ speciei à trans-
gressione voti semel tantum editi V. 181. at
verò ommissio rei ex præcepto simul, & vo-
to debita est peccatum diversæ speciei. V. 181.

